

עפ"ג 3482/02/21 - ע.ג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד סגן הנשיאה השופט אליהו ביתן - אב"ד
כבוד השופט דניאל בן טולילה
כבוד השופט יובל ליבדרו
המערער:
נגד
המשיבה:
ע.ג (עציר)
מדינת ישראל

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט י' עטר), בת"פ 46210-12-19 מיום 22.12.21.

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד פאולה ברוש

ב"כ המשיבה עו"ד ערן צברי

פסק דין

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של תקיפה סתם של בן זוג; תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש; איומים; ופגיעה בפרטיות- בילוש או הטרדה אחרת.

המתלוננת העידה בבית המשפט מטעם התביעה ומסרה את גרסתה, שעיקריה הם כדלהלן - המתלוננת והמערער היו בזוגיות במשך שנים ויש להם ילד משותף, וכחמש שנים לפני מועד האירוע הקשר הזוגי ביניהם הסתיים. המערער השתחרר ממאסר כחודשיים לפני מועד האירוע והקשר ביניהם התחדש. ביום האירוע היא הגיעה לבית המערער לארוחת שבת משותפת עם ילדם וילדתו של המערער מאשה אחרת. בשלב מסוים היא קיבלה שיחה מטלפון חסום. המערער שאל אותה מי התקשר והיא ענתה שאינה יודעת. הוא אמר לה שזה סימן מוסכם שלה עם גברים והיא הכחישה זאת. בעקבות המתואר המערער חשה שלא בנוח וביקשה ללכת. המערער משך אותה לחדר, הדף אותה למיטה ונתן לה סטירה. הוציא את הטלפון שלה מתיקה וחייט בו, בתמונות, באנשי הקשר ובהודעות הוואטסאפ. המערער שאל אותה על תמונות שלה עם בן זוגה הקודם ובשלב מסוים אמר לה להתקשר אליו. המתלוננת עשתה כדבריו ואז המערער חטף ממנה את הטלפון והוא ובן זוגה הקודם החליפו קללות ואז המערער סטר לה. במהלך שהותם בחדר, המערער אמר לה שהעובדה שהוא היה במאסר לא מקנה לה את הזכות לעשות מה שהיא רוצה ושעכשיו הוא יהיה הצל שלה. אחרי כמה דקות בתה התקשרה אליה ואחר כך הגיעה והן הלכו מהמקום יחד. כתוצאה ממעשי המערער נגרם למתלוננת פצע בין הצוואר לבית החזה ופצע בשפה הפנימית העליונה.

בית המשפט נתן אמון בגרסת המתלוננת וקבע על יסודה ועל יסוד ראיות אחרות התומכות בה, כי המערער תקף את

המתלוננת וגרם לה חבלה בשפה העליונה; משך את המתלוננת בחולצתה וירק עליה; איים עליה; ועיין בתכנים במכשיר הטלפון שלה; והרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמצוין מעלה.

לקראת הטיעונים לעונש, בית המשפט קיבל תסקיר של שירות המבחן על המערער. בתסקיר צוין כי המערער ביצע את העבירות כחודשיים לאחר ששוחרר ממאסר של 28 חודשים, על עבירות אלמ"ב. וכי במהלך המאסר האחרון המערער עבר בכלא הליך טיפולי משמעותי וגורמי הטיפול העריכו שהוא ערך שינוי בעמדותיו וחלה התמתנות משמעותית בתוקפנותו. המערער לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה ואמפתיה כלפי המתלוננת. צוין כי במהלך מעצרו הנוכחי המערער נמצא בקשר פרטני מעקבי עם עובדת סוציאלית, לוקח חלק בקבוצות חינוך, משתף פעולה באופן מלא, נרתם ונתרם. והוא מבטא מוטיבציה משמעותית להמשך טיפול במסגרת טיפולית סגורה וייעודית בתחום האלימות במשפחה. שירות המבחן סקר את גורמי הסיכוי והסיכון של המערער, העריך כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעלת אופי אלים כלפי בנות זוג, והעריך כי השתלבות המערער במסגרת טיפולית ייעודית סגורה ואינטנסיבית יכולה לסייע בצמצום הסיכון הנשקף ממנו. והמליץ לשקול שילובו בבית נועם.

בית המשפט לא מצא כי יש מקום לבחון את האפשרות שהוצעה על ידי שירות המבחן, וזאת הן בשל העובדה שהמערער עבר הליך טיפולי משמעותי בכלא אך שב וביצע עבירות זמן קצר לאחר ששוחרר, וכן על רקע התרשמותו הישירה מהמערער והקושי לתת בו אמון.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירות שהמערער ביצע; על חומרתן; על מדיניות הענישה הנוהגת; ועל נסיבות ביצוע העבירות. וקבע כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער נע בין מאסר בעבודות שירות ל- 15 חודשי מאסר בפועל. בבוחנו את העונש הראוי למערער, בית המשפט ציין את עברו הפלילי של המערער, הכולל הרשעות בעבירות דומות, עליהן הוא נידון למאסרים בפועל; את העובדה שהמערער ביצע את המעשים כחודשיים לאחר שחרורו ממאסר ממושך וכשתלויים ועומדים נגדו מאסרים על תנאי; את העובדה שהמערער ביצע את המעשים למרות הליך טיפולי אינטנסיבי שעבר בכלא; את התרשמות שירות המבחן ממאפייני המערער ומקיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי בנות זוג; את הצורך בהתרעת המערער; ואת העובדה שהוא אינו נהנה מההקלה הניתנת לנאשמים המודים במיוחס להם. בית המשפט ציין לקולא את נטילת האחריות של המערער על מעשיו בפני שירות המבחן; את נסיבותיו האישיות של המערער; את השפעת עונש המאסר על ילדיו; את רצונו לשנות את אורחותיו; ואת המוטיבציה שהביע לעבור הליך טיפולי נוסף. בסופו של דבר בית המשפט הטיל על המערער 11 חודשי מאסר בפועל; והפעיל את המאסרים המותנים של 14 חודשים, 12 חודשים, ושניים של 6 חודשים כל אחד, כך ששני המאסרים הארוכים יהיו במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה, ושני המאסרים הקצרים ירצו בחופף. ובסך הכל הטיל על המערער 37 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪.

מכאן הערער.

ב"כ המערער עמדה על נסיבותיו של המערער, ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר במסגרת מאסרו, הנזקקות הטיפוליות שלו, והיכולת שלו להיתרם מהמשך טיפול בקהילה טיפולית סגורה. וטענה כי בנסיבות המיוחדות של המקרה היה על בית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן ולאפשר למערער להשתלב בהליך טיפולי במסגרת טיפולית ייעודית סגורה. לחילופין, טענה כי לא היה מקום לקבוע את עונשו של המערער במרכז מתחם העונש שנקבע, שכן גם בית המשפט קבע כי עוצמת האלימות שהופעלה לא היתה ברף גבוה; וכי היה מקום לחפוף את המאסרים הארוכים שהופעלו, לפחות באופן חלקי. ועתרה להקל בעונשו של המערער.

ב"כ המשיבה טען כי העונש שהוטל על המערער מוצדק. הוא ציין את עברו הפלילי של המערער בעבירות אלמ"ב ואת העובדה שהעבירות כאן בוצעו זמן קצר לאחר שחרור המערער ממאסר, שבמהלכו המערער עבר הליך טיפולי שנראה מבטיח. טען שהעונש המשמעותי נועד להעביר מסר של חומרה למערער ולהרתיעו מחזרה על ביצוע עבירות דומות. מפנה לתיאור שהמתלוננת מסרה על הרגשתה במהלך האירוע. וביקש לדחות את הערעור.

אלימות בכלל, פוגעת בערכים החברתיים הבסיסיים ביותר של שמירת הגוף וכבוד האדם, והיא ראויה לכל גינוי והוקעה ומצדיקה ענישה ממשית. אלימות בתוך המשפחה חמורה במיוחד, ומדיניות הענישה לגביה היא של חומרה מובהקת.

מעשי המערער בנסיבותיהם מאופיינים במרכיבי חומרה - הרקע להם, המבטא יחס של רכושנות ושליטה של המערער כלפי המתלוננת; הטרוניה של המערער על כך שהמתלוננת קיימה קשר זוגי בתקופה שלא היתה בקשר עם המערער; הפלישה של המערער לפרטיותה של המתלוננת, באמצעות החיטוט במכשיר הטלפון שלה; והסטירות - שהכאב הפיזי שלהן הוא החלק הקל בהשוואה להשפלה ולעלבון הכרוכים במצב.

למערער הרשעות קודמות בעבירות אלמ"ב, עליהן נדון לתקופות מאסר של 7 חודשים ושל 28 חודשים. ואת העבירות כאן הוא ביצע כחודשיים בלבד לאחר ששוחרר ממאסר.

לחובת המערער שני מאסרים על תנאי ברי הפעלה. האחד מת.פ. 40578-10-16 בו המערער הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג; איומים; ותקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג. והוטלו עליו, בין היתר, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע, ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או איומים.

והשני מת.פ. 17842-06-17 בו הורשע המערער ב-4 עבירות של תקיפה סתם כלפי בת זוג, שתי עבירות איומים ועוד מספר רב של עבירות הפרת הוראה חוקית. והוטלו עליו, בין היתר, 14 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע, ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

אין חולק כי העבירות בהן המערער הורשע כאן מפעילות את ארבעת המאסרים על תנאי המוזכרים.

נוכח מעשי העבירות בנסיבותיהם והרשעותיו הקודמות של המערער ובהתחשב במסגרת הטיפולית הפתוחה שהוצעה על ידי שירות המבחן, בית המשפט קמא צדק בדחותו את המלצת שירות המבחן ואת עתירת המערער לאפשר לו להשתלב בטיפול לפני הצגת הטיעונים לעונש.

חומרת מעשי המערער איננה מתאימה להימנעות מהטלת מאסר כלשהו עליהם, וממילא אין מקום לקבל את בקשת המערער להימנע מהפעלת המאסרים על תנאי העומדים לחובתו.

מכלול הנתונים המתואר מצדיק ענישה חמורה, כפי שבית המשפט קמא סבר. אם בסופו של דבר מצאנו שיש מקום לתיקון מסוים באופן הפעלת המאסרים המותנים אין זאת אלא משום שהתוצאה הכוללת של תקופת המאסר שעל המערער לשאת חמורה יתר על המידה. וחפיפה נוספת מסוימת של המאסרים המותנים עשויה להביא לתוצאה מידתית יותר.

נוכח האמור, אנו מקבלים את הערעור באופן חלקי וקובעים שהמאסרים על תנאי שהופעלו יהיו בחפיפה חלקית בינם לבין עצמם ובינם לבין עונש המאסר שהוטל בתיק זה, כך שתקופת המאסר בפועל הכוללת של המערער תעמוד על 27 חודשים בניכוי ימי מעצרו. כל יתר רכיבי העונש שנקבעו בגזר הדין של בית המשפט קמא יעמדו בעינם.

ניתן והודע היום כ"ג אייר
תשפ"א, 05/05/2021 במעמד
הנוכחים.
אליהו ביתן, סגן נשיאה

יובל ליבדרו, שופט

דניאל בן טולילה, שופט